

Nyirán Ferenc

Felhőszaggató

Ez a szürkeség napok óta.
De hiszen ősz van. Sosem
volt rád jellemző a mélabú.

Akkor meg minek lógotod
az orrod? Pórusaidon most
beszivárog a nedves, ködös

állapot. Letaglóz, mint egy
állatot. Barlangodba húzódsz.
Onnan kifelé tekintve még

csak-csak kibírható a nyálkás
létezés. Ahol már semmi sem
biztos, csak ez a rideg és

iszamós világ. Nincs kapaszkodó.
Odalettek a harsány, napfényes
tavaszok, vibráló nyarak. Most

az ősz birtokol mindent, közeleg
az elmúlás. A tiéd is. Ne várd
meg a telet. Kelj fel a karanténból,

menj a hegyoromra. Nyúlj fel az égre
és kezd el szagatni a lelógó
szürkeséget. Akad még ott valami.

A lány

A lány még mindig
szerelmes. Barátság és
szerelem pengeélen jár,
mondta kétértelműen
egy éjjel. Nem mertem
magamra érteni. Jól
tettem, mert nem rám
gondolt. Csak egy létezik
számára tizenhat éve már.
Huszonegy, amikor végre
elveszíti a szüzességét.
Most két macskát simogat.
Meg önmagát. Maszturbál.
Zenét hallgat és Berkesit
olvas. Össze tudja egyeztetni
József Attilával. Rendetlen.
Szereti a sört. Sír, sokat.
Szeret jótékonykodni.
Szeret főzni és enni.
Makacs és álnok, mint egy
tősgyökeres cívis polgár.
Nem felejt. Nem bocsát. Már
nem ír verseket. Nem
kontárkodok bele. Görgeti
maga előtt az éveket.
Elhízik és megcsúnyul
észrevétlen. De szerelmes
mindhalálig.
A lány.